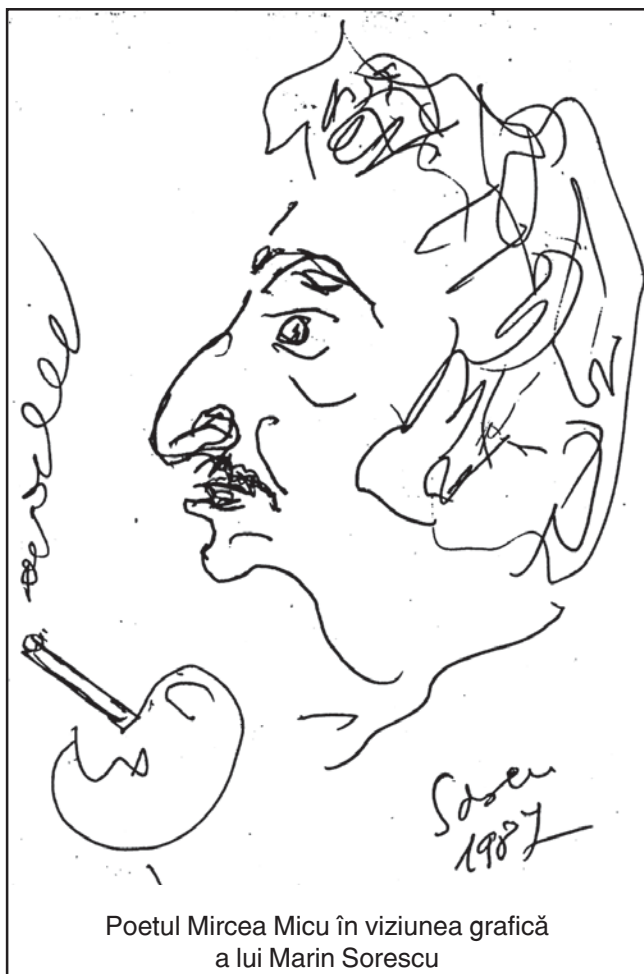


Mircea Micu

Poetul Mircea Micu în viziunea grafică
a lui Marin Sorescu

Martie premonitoriu

Amintirile ca niște melci
lunecând sub pleoapele mele
tremurătoare iluzii, maluri surpate
între două oglinzi paralele.
Ce-a fost se va scrie odată
dar cine mai citește destinul
poetilor inutili și săraci?
După, va fi numai veninul,
anii topiți în lava uitării,
nisipul, schelete de pești
albiți de apele mării.
Cu ochiul lucid, mă dezbrac până la piele
și până la os și până la măduvă.
Anii mei, încleștați în inele
nu-mi vor suna în timpane
nici cât o limbă de clopot în agonie.
Așa a fost să fie...
A fost frumos, a fost inutil,
un fulger, un surâs de copil,
un behăit de miel aburos
adormit cu tâta mamei în gură.
Sunt pregătit pentru ultima aventură.

Munții nu îmbătrânesc

Am început să miros a bătrân.
Mi-e tot mai dor de copilărie.
Moartea cu surâsul ei hapsân
Îmi dă târcoale dar amână să vie.
Mă visez, uneori, desculț, alergând
ca mai demult prin iarba rece.
Jumătate din viață e vânt,
jumătate o simt cum se trece.
Munții, munții eterni îi râvnesc,
pe ei îi scaldă zilnic lumina
și harul dumnezeiesc
al zăpezii concurând hermina.
Munții nu îmbătrânesc...

Alter ego

Un ins ciudat mi se așează
Noapte de noapte lângă pat.
Tace, nu scoate nici o vorbă
Doar mă privește încruntat.
Când vine, aerul odăii
Împresurată de beton
Se limpezește deodată
Și se încarcă cu ozon.
El are ochii verzi și triști,
Obraz tăiat de-o cută amară
Și seamănă, dacă mă uit,
Cu mine, cel de odinioară.
Dispare-n zori fără cuvânt
Și lasă ușa larg deschisă
Și mă așteaptă să-l urmez
Spre-o depărtare indecisă...

Când mă gândesc

Când mă gândesc
Cum o să plângeți
La moartea mea
Mă apucă mila.
Astfel, amân mereu această clipă.
Sunt râsul care stă deasupra voastră
Cu ghearele ascunse-n catifea.

Lebădă

Atât de rar îmi apari în somn
așa cum erai
în vremea prunciei:
lebădă concurată de nuferi.

Eroare

Să nu ți se pară
stiletul
atât de subțire
încât să nu pătrundă
prin coaja mesteacănului
alb ca un mire.

Ca un pumnal

Și noaptea venind
cu luna ca un pumnal
de Toledo
lovindu-mă drept în inimă
fără greșală.
Într-un oraș-momeală,
într-un oraș muribund
sufocat de mizerie.

Ca un dulgher

Ca un dulgher
Văduvit de secure
Îmi duc crucea răsând
Prin pădure.

Somn

Întins ca un pește
În apa care-l sufocă
Aștept dimineața
Înjurând printre ultimii dinți.
Nimic nu se schimbă.
Viața... ca viața.
Țăranii mei
Se înhamă dimineața la pluguri
Ca niște sfinți...

Final

Numai clopotul știe,
arămitul, cel tânguitor,
pe care fluturii se așează
credincioși ca niște cerșetori.
Eu nu mai sunt decât un corb cărunt
tăind orizontul
ca un brici ruginit.
Rămâi tu, singură,
regină a clipei.
Singurătatea e arma
marilor învingători.

Ionel Bandrabur

VOLUPTATEA DE A SCRIE

Câinele se face cunoscut prin lătrat, ciocârlia prin cântec. Un scriitor se poate exprima și prin lătrat, dar gloria se lasă cucerită numai atunci când melodia și miracolul cuvintelor sale par a coborî din azur.

* * *

Ce este un scriitor? Un fabulos apetit de a observa, de a trage cu urechea, de a-și aminti și, mai ales, un fabulos apetit de a scrie. Un geniu trândav poate impresiona pe cei din jur, așa cum a impresionat Petre Țuțea, dar dacă nu scrie, dacă nu lasă în urmă o mare operă, o operă răzbătătoare prin ani și veacuri, el va figura doar ca un personaj pitoresc în viitoarele cărți de memorii.

* * *

Capodopera este o victorie asupra efemerului. Însăpământătoare este hecatomba din jurul ei: s-au făcut o sută de mii de încercări și numai una a reușit.

* * *

O operă literară de excepție pornește de la tumultul din mintea unui scriitor, așa după cum, în spațiul cosmic, un vârtej de gaze și praf se află la originea unui astru. Se iscă în autor un astfel de vârtej și-apoi, prin eforturi de ordine și limpezire, prin esențializare, prin forța talentului, el izbutește să dea naștere la o nouă și astrală creație a literaturii.

* * *

Care scriitor, convins că a dat lumii o capodoperă, nu a avut, după aceea, revelația erorii sale? Dar e mai bine să auzi cum plesnește o coardă decât să nu fi întins niciodată arcul.

* * *

Sunt un om retras, aproape un sălbatic. Mă simt stânjenit în public și atențiile, de unde ar veni, nu mă flatează. Apreciez inteligența semenilor, dar știu că o inteligență artistică robustă, singura cu care mi-ar plăcea să am de-a face, nu poate fi întâlnită în colțul de lume în care mi-a fost dat să trăiesc.

* * *

Scriitorul de substanță este, în lumea literară de azi și din totdeauna, asemeni gorunului rătăcit printre răchite.

* * *

Viața, cu nevoile și constrângerile ei, nu vede cu ochi buni înclinarea unora spre reverie; pentru ea, a cultiva legume este mai important decât a contempla cerul. Scriitorul își afirmă cu ostentație dreptul la vis și, aproape totdeauna, plătește această temeritate cu un spor de suferință.

* * *

Practica oricărui scriitor, geniu sau simplu scrib, este de a se retrage un timp din lume, pentru ca apoi, cu opera sa, să încerce a se apropia iarăși de oameni. Geniul reușește să-și impună creația, pe când scribul rămâne cu voluptatea de a scrie.